

ПРИКАЗКА

Тръгнали за Божии гробъ поклонници отъ деветъ села, събрали се въ десетото, тъкмо на морския бръгъ. Простили се съ жени и деца и различни изпращачи. Тъкмо да навлѣзатъ въ една гемия, дошелъ при тѣхъ Иванъ Нехранимайка и ги помолилъ да дойде съ тѣхъ на хаджилъкъ.

— А защо не те изпращатъ жена ти и децата ти? — питали поклонитѣ.

— Защото отъ наше село до тука нѣма коларски пѣтъ, — отговорилъ весело Иванъ и се качилъ въ гемията. Приели го поклоннитѣ. Никой не разбралъ, че Иванъ Нехранимайка бѣга отъ своитѣ, защото му омръзнало да ги храни и облича.

Срѣдъ пѣтя излѣзла страшна буря. Молили се хората въ гемията, плакали, най-после единъ бѣлобрадъ старецъ рекълъ:

— Грѣшникъ има между насъ, ще погинемъ всички. Който е тръгналъ съ нечисто сърдце за Божии гробъ, нека се хвърли въ морето, за да не потънатъ всички!

Но въ морето никой не се хвърлилъ, — черна вълна вдигнала гемията и я разбила въ скалитѣ на единъ мраченъ островъ.

Малцина се спасили върху остритѣ жби на скалитѣ. Спасилъ се за чудо и Иванъ, когото селянитѣ наричали Нехранимайка.

На сутринята спасенитѣ, кървави, гладни и побѣлѣли отъ ужаса на преживѣното крушение, тръгнали да разгледатъ острова. Навсѣкжде скали, а гладътъ и жаждата кжсали стомаситѣ имъ.

Едва привечеръ срещнали единъ старецъ съ носъ дълъгъ до земята.

— Вие трѣбва да сте хората отъ оная гемия, която снощи вълнитѣ размѣтаха край нашия островъ, — казалъ старецътъ. — Пратиха ме да ви прибера. Ние живѣемъ на заветъ на другия край на тоя островъ. Това е островътъ на щъркелитѣ.

— На щъркелитѣ! — извикали спасенитѣ и погледнали дългия му носъ.

— Да, — тжжно казалъ старецътъ. — Ние сме едно прокълнато племе. Тука сме хора, но дойде ли време да